

עפ"ת 64744/06/21 - משה מירון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 64744-06-21 מירון נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90519377742

בפני	כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער	משה מירון
נגד	
משיבה	מדינת ישראל
המערער ע"י עו"ד דוד גולן	
המשיבה ע"י עו"ד גבי פאר	

פסק דין

בפני ערעור כנגד החלטות בית משפט לתעבורה במחוז המרכז בהמשך 21-04-9428 מהימים 21.5.9 ו- 21.6.20 לפיהן נדחתה בקשתו של המערער מיום 21.4.25 להארכת מועד להישפט בגין עבירת מהירות מיום 20.9.17 שהתבצעה ברחוב ויצמן בגדרה, לגביה נשלחה הודעת תשלום קנס ביום 20.9.23 שצוין בה כי יש לשלם את הקנס או להגיש בקשה להישפט עד יום 21.2.19.

בבקשה לבית משפט קמא ציין ב"כ המערער כי המהירות צולמה במצלמת א-3, וכי "לאחרונה הסתבר" כי מכשיר המדידה אינו תקין, "וכפי שפורסם בוטלו כל הדוחות לנהגים באותו קטע דרך". עוד צורף תצהיר מטעמו של המערער לפיו בתו, היא זו שנהגה ברכב ומבקשת להסב את הדוח על שמה.

בית משפט קמא דחה את הבקשה בהחלטה מיום 21.5.9. נקבע כי המערער לא הציג כל הנמקה לאיחור בהגשת הבקשה להישפט; כי לא צורפה ככל אסמכתא לאישור הטענה בדבר ביטול מכלול הדוחות באותו קטע דרך; וכי הטענה בדבר ליקוי במצלמת המהירות מהסוג הנדון, אינו מהווה עילה לקבלת הבקשה. עוד צוין כי התצהיר שהוגש דל פרטים וסתמי.

לבקשה לעיון חוזר, שנדחתה אף היא על ידי בית משפט קמא, צירף ב"כ המערער קטע של כתבה שפורסמה בעיתון המקומי ("מיינט רחובות") מיום 20.8.9 לפיה נהגים מתלוננים על ריבוי הדוחות במקום, לאחר הצבת המצלמה החדשה "בצומת גדרה בדיוק בתפר בין דרך עירונית לבין עירונית". עוד הלין ב"כ המערער על כך שהוא "מתקשה" לקבל את תגובת המאשימה באשר לביטול הדוחות הנטען.

בהודעת הערעור חוזר ב"כ המערער על עיקר טיעונו בבית משפט קמא; נטען כי התצהיר של בת המשפחה כי היא זו שנהגה ברכב די בו לצורך הוכחת הטענה, וכי בית משפט היה אמור לזמן את מגישת התצהיר לחקירה על הנאמר בו.

עוד עותר המערער לקבל מהמשיבה הבהרות לגבי ביטול הדוחות הנטען, באותו קטע דרך.

בדיון בפני הציגה המשיבה את פסק הדין שניתן בעפ"ת (מרכז) 40365-02-21 מיום 21.4.21 העוסק בטענה דומה שעלתה לגבי הפעלת המצלמה באותו קטע דרך, ואת התייחסותו של ראש מדור א-3 ומכשור אכיפה באגף התנועה במשטרת ישראל מיום 20.4.21, שבה צוין כי נקבעה לגבי קטע הכביש בו פעלה המצלמה **"מדיניות ביטול דוחות מהירות שנרשמו בתקופת תחילת הפעלת העמדה מיום 19.5.20 ועד יום 18.8.20"**; מתגובת המשיבה כפי שצוין בעפ"ת 40365-02-21 עלה **"כי ביטול הדוחות אינו קשור בפגמים הקשורים בהפעלת מצלמת המהירות אלא רק בשל נכונותה של המשטרה לפרסם ולהתריע על הצבתה של מצלמת המהירות וזאת בטרם יונפקו דוחות"**.

לא ראיתי מקום לקבלת הערעור.

צודק בית משפט קמא בקביעתו כי המערער חרג ממסגרת הזמנים המותווית בסעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן - חסד"פ), בכך שלא הגיש בקשה על רצונו להישפט תוך 90 ימים מיום המצאת הודעת תשלום הקנס, ובהיעדר כל טעם ממשי, לא מתקיים התנאי בסעיף 230 לחסד"פ לפיו קיים נימוק מיוחד להארכת מועד, ודי בכך להביא לדחיית הערעור.

הטענה בדבר הליקוי במצלמה, הינה טענה כללית נעדרת כל ביסוס ראיתי. אציין בעניין זה כי מהכתבה העיתונאית שצירף ב"כ המערער לא עולה כל טענה בדבר ליקוי מעין זה, אלא הטרוניה בכתבה מופנית כלפי מיקום הצבת המצלמה ולא לגבי דרך הפעלתה. עוד אציין כי מתגובת המשטרה שהוצגה בדיון בפניי, עולה כי הדוחות בוטלו לתקופה של 3 חדשים בשל מדיניות התרעה ולא בשל ליקוי בפעולת המצלמה, והעבירה בפנינו בוצעה לאחר חלוף התקופה.

אין אני רואה מקום בנוסף, להתערב בהחלטת בית משפט קמא לעניין תצהיר ההסבה, שמעבר להיותו כללי, הרי שהוגש באיחור, וכפי שכבר נפסק נהג המקבל דוח אינו יכול להכתיב לוח זמנים משלו לבקשת הסבה, המנותקת ממסגרת הזמן על פי הוראת סעיף 229(א)(1) לחסד"פ.

נוכח האמור נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים באמצעות נט המשפט.

הצדדים.